

24/5 Prædiken til 6. søndag efter påske 2020. Johs. 17,20-26

v/sognepræst Lili Susanne Kreiler Holm Andersen

Vi er tilbage i kirken igen. Det er dejligt. I torsdags var det Kristi Himmelfarts Dag, og vi holdt vores allerførste gudstjeneste i Orte Kirke efter nedlukningen. I dag holder vi gudstjeneste for første gang i Kerte og Skydebjerg Kirker.

Tager vi det nogle gange for givet, at vi kan mødes som kristne? Ja, det viser det sig jo, at vi måske har gjort. Kristne kan sædvanligvis – og nu også igen! – mødes hvor som helst, ikke blot i kirken. Men vi skal også tælles, hvad enten vi mødes i kirken eller andre steder.

Kirkerne har stået aflåst hen. Men Kirken ER der. Som et trygt bygningsværk, et gammelt hus, der står, ”om end tårnene falde – tårne fuldmange sank i grus – klokker end kime og kalde”, som det hedder i en kendt Grundtvig-salme. Kirken giver altid en chance til for at komme tilbage. Ikke som bygning – men som Guds Hus.

Det er jo ikke murstenene i kirken, der giver en chance til. Det gør Gud selv, for det er Gud, der er værten, og Gud, der åbner døren. ”Jeg har lukket en dør op for dig, som ingen kan lukke i”, hører vi i Johannes’ Åbenbaring.

Vi mennesker kan låse kirken af med menneskers nøgle, når vi mener, det er nødvendigt. Men døren til Guds Rige lukker Jesus op for os, med troens nøgle. Det giver os måske endda mulighed for at forstå, hvordan det var for disciplene efter Kristi Himmelfart. Nu var de ikke længere blot disciple af Jesus. Nu var de apostle – udsendinge, der skulle gå ud i alverden og fortælle, hvad de havde oplevet i påsken og ved Himmelfarten.

Hvor kunne apostlene samles dér, i Jerusalem, som jo ikke var deres hjemby? Kirkebygning havde de ingen af. De kunne samles i det jødiske tempel. Men de havde også en anden mulighed: Salen. Dér hvor de plejede at mødes. Jeg vil gerne lige læse for jer, hvordan det beskrives i Apostlenes Gerninger:

”Da Jesus var faret op til himlen, vendte apostlene tilbage til Jerusalem fra Oliebjerget, som ligger tæt ved Jerusalem, kun en sabbatsvej derfra. Da de var kommet ind i byen, gik de op i salen ovenpå, hvor de plejede at opholde sig, Peter og Johannes og Jakob og Andreas, Filip og Thomas, Bartholomæus og Matthæus, Jakob, Alfæus’ søn, og zeloten Simon og Judas, Jakobs søn. Der holdt alle i enighed fast ved bønnen, sammen med kvinderne og Jesu mor Maria og hans brødre”.

Ja, de gik altså op i salen ovenpå, hvor de plejede at opholde sig. Mon ikke det har været et meget trygt sted for dem at søge hen? Salen ovenpå, hvor de plejede at opholde sig?

Mon ikke de søgte netop dérhen, fordi de havde siddet sammen med Jesus dér. De kom tilbage fra Oliebjerget, hvor de havde haft en helt usædvanlig oplevelse: de havde set Jesus fare til Himmels. ”Bliv i byen”, havde Jesus sagt til dem. I skal blive i Jerusalem, indtil Helligånden kommer til pinse og klæder jer på til at være apostle.

Helligånden vil lægge jer de rigtige ord på læben, uden I ved af, hvordan. Så de vendte tilbage til Jerusalem, hvor de skulle blive, indtil det blev pinse. De vandrede ind i Jerusalem med et mål: nemlig dét sted, der fik dem til at føle ”hjem”. For dem var ”hjem” i Jerusalem dén sal, hvor de havde spist deres sidste måltid sammen med Jesus.

Kan I huske, hvordan det gik til, at disciplene fandt denne sal ovenpå?

Nu læser jeg lige op igen, denne gang fra Lukasevangeliets, om hvad der skete skærtorsdag:

”Så kom den dag under de usyrede brøds fest, da påskelammet skulle slagtes. Og Jesus sendte Peter og Johannes af sted og sagde:

”Gå hen og forbered det påskemåltid, vi skal spise”.

De spurgte: ”Hvor vil du have, at vi skal forberede det”?

Han svarede dem: ”Når I kommer ind i byen, vil I møde en mand, som bærer på en vandkrukke.

Følg efter ham til det hus, han går ind i, og sig til husets ejer: Mesteren siger til dig: hvor er der et rum, hvor jeg kan spise påskemåltidet sammen med mine disciple?

Så vil han vise jer et stort rum ovenpå med hynder; dér skal I forberede det”.

Og det var så i denne sal, Jesus spiste sit sidste måltid og indstiftede nadveren. Nu søgte apostlene tilbage dertil. I dette store rum, salen ovenpå – forsamledes apostlene så atter, denne gang efter Himmelfarten. Nu var det deres hjem, i Jerusalem. Det blev som en kirkesal for dem. Og når nu manden med vandkrukken havde vist disciplene hen til netop dette hus og op ad trappen til netop denne sal, og når nu apostlene vendte tilbage til netop dette hus og gik op ad trapperne til netop denne sal efter himmelfarten – tror I så ikke, de ville have undret sig, hvis døren havde vist sig at være låst? Åh, jo – det ville have været helt forkert. Og døren var da heller ikke låst.

Apostlene blev ledt hen til kirkesalen, døren var åben, for ejeren af dét hus og dén sal var i yderste konsekvens Gud selv, og Jesus havde selv vist apostlene vejen derhen.

Og ikke blot havde Jesus vist vejen for apostlene – for ”de holdt alle i enighed fast ved bønnen, sammen med kvinderne og Jesu mor Maria og hans brødre”.

Hermed er vi alle sammen talt med, alle vi senere generationer. Jesus viser os alle vejen, og beder for os alle sammen.

Som vi hører Jesus sige i teksten fra Johannesevangeliet i dag:

”Ikke for (disciplene) alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét. (...)

Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig”.

Sådan lyder Jesu bøn for verden. Det var hans bøn, at kristne skulle være ét. At der ikke skulle være forskel på kvinder og mænd, rig og fattig, jøder og ikke-jøder. For alle skulle de samles, i én tro og én dåb.

Og da var døren ikke låst. Men åben. Som den er i dag, helt bogstaveligt, i kirken.

Det er en glædens dag.

Amen.

Salmer:

369: [Du, som gir os liv og gør os glade](#)

46: [Sorrige og glæde](#)

50: [Under dine vingers skygge](#)

70: [Du kom til vor runde jord](#)